

անցաւ հէքեաթին, դուրս ելաւ միջոցէն եւ ժամանակէն, միացաւ իր աստուածուհիին:

Այսպէս, օր մը, լողացած պահուն, ապահովաբար երբ կը դուրս ելնուր իր երկնանուշ հարսին հետ, խեղդուեցաւ ձորին մէջ:

Այնուհետեւ Արձանին Լճակը կողովեցաւ աւաղանը, զոր ձորին ջուրը կը ձեւացնէր դիւղին ստորոտը: Յաւերժահարսն ալ, կարծես յաւերժացնելու համար իր սիրական Արձանին յիշատակը, աւաղանին եղերքը նաշխեց գոյնզգոյն ծաղիկներով: Ու ջուրի այդ խոշոր կոնքին շուրջ կարմիր սինձը կը փռէր իր բուստը, սրափուշը կը բանար իր կայծկլտուն ամպհովանին, մասրենին ջուրին աղակիին վրայ կը թափէր իր կրակէ կաթիլները, որոնք կը հալէին կարծես եւ երբեմն ալ աստուածալոյց աչքերու պէս վեր կը նայէին աւաղանին յատակէն: Սպիտակ շուշաններու երկու բաժակներ կ'աճէին քով քովի, ճիշդ կեդրոնը: Ու ծաղիկներու մշուշ շինող այս յորդութեան հետ անուշահոտութեան ալիք մը կը ծփար կոնքին վերեւ:

Երբ օդը պայծառ ըլլար, տեսնողները կը վկայէին թէ ջուրին յատակը կը կաղմուի երկու էակներու թերաստուերը, շրթունք շրթունքի, իրար դրկած եւ դէպի վեր եւ կարծես դէպի երկինք բարձրանալու ճիգի մը լողձեւով:

— Արձանն է, իր երկնքի հարսին հետ, կ'ըսէին գիւղացիները:
ՇԱԽԱՐՇ ՆԱՐԴՈՒՆԻ

Ն Շ Խ Ա Ր Ն Ե Ր

Միշտ կը ցամէ Հայն, չի հնձեր... անօթի...

Իր դալկահար դէմքէն երկու շիթ կաթի,

Արտօսը ու քիթս միանգամայն... ո՛ր վատուած:

Նա փաշակէ տրտմած սրտով ցաւ ու հաց:

×

... Եւ երբ որ Հայ մը մորթեմ,

Կարծես թէ հաւ մը մորթեմ:

Ձեզմէ քանի՞ հոգի պիտի յիշէին թէ այս ողբաձայն տողերը գրուած եւ տպուած են 1871ին, Պոլսոյ մէջ, 19 տարեկան բանաստեղծի մը կողմէ, որ ամէն բանէ առաջ սէրը, կոյսը եւ լոյսը երգելու կոչումն ունէր: Եւ այդ կարօտով ալ մեռաւ (Պետրոս Դուրեան):